

Sygnatura akt II Ca 1083/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie II Wydział Cywilny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Grzegorz Buła

Protokolant: osobiście

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2016 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.

przeciwko T. B.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Oświęcimiu z dnia 17 listopada 2015 roku, sygnatura akt I C 354/15 upr.

oddala apelację.

SSO Grzegorz Buła

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 listopada 2016 r.

Niniejsza sprawa była rozpoznana przez Sąd Rejonowy w postępowaniu uproszczonym. Również Sąd Okręgowy jako Sąd drugiej instancji rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym.

Sąd Odwoławczy nie prowadził postępowania dowodowego, zatem na zasadzie art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku obejmować będzie jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie była zasadna.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji trafnie uznał, iż strona powodowa nie wykazała zasadności żądania pozwu, w szczególności nie przedstawiła dokumentów wystarczających do udowodnienia, aby na pozwanej ciążył obowiązek zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

Odnosząc się na podniesionego zarzutu naruszenia art. 339 §2 k.p.c. stwierdzić należy, iż wbrew stanowisku apelującego Sąd pierwszej instancji miał pełne podstawy do stwierdzenia, iż okoliczności przytoczone w pozwie budzą uzasadnione wątpliwości. Czyniąc rozważania w przedmiotowej sprawie nie można bowiem pominąć, iż po sprawdzeniu przez Sąd pierwszej instancji w bazie PESEL danych pozwanej wskazanej w pozwie, której miały także dotyczyć przedłożone wraz z pozwem kopie dokumentów, okazało się iż PESEL osoby wskazanej jako pozwana w tej sprawie nie odpowiadał numerowi PESEL T. B., lecz osobie płci męskiej, która nie była ani pozwany, ani nie była wymieniona w jakimkolwiek dokumencie przedłożonym wraz z pozwem. W tej sytuacji całkowicie zasadnie Sąd

pierwszej instancji uznał, że zachodzą przeszkody do wydania w tej sprawie wyroku zaocznego na podstawie art. 339 §1 i §2 k.p.c.

Zdaniem Sądu Okręgowego za chybiony należy uznać zarzut naruszenia art. 233 §1 k.p.c., gdyż przepis ten mógłby zostać naruszony jedynie gdyby sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, dokonał oceny dowodów w sposób naruszający zawartą w nim zasadę. Tak jednak w tej sprawie nie było, gdyż Sąd pierwszej instancji, w istocie nie przeprowadził jakiegokolwiek postępowania dowodowego w sprawie, gdyż uznał że przedłożone w sprawie dowody stanowiące kserokopie dokumentów bez potwierdzenia ich zgodności z oryginałami nie mogą stanowić dowodu z dokumentu w rozumieniu art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c. Strona powodowa w swojej apelacji nie odniosła się w jakikolwiek sposób to tej kwestii i nie podniosła zarzutów podważających prawidłowość stanowiska Sądu Rejonowego. Ponieważ Sąd drugiej instancji jest związany zarzutami naruszenia prawa procesowego, to brak jest podstaw badania prawidłowości stosowania przez Sąd pierwszej instancji przepisów postępowania, w zakresie wykraczającym poza podniesione zarzuty (z zastrzeżeniem dla naruszeń przepisów proceduralnych skutkujących nieważnością postępowania).

Bezprzedmiotowy był zarzut naruszenia art. 233 §1 k.p.c. w zakresie w jakim dotyczył wadliwego określenia firmy strony powodowej, gdyż była to jedynie oczywista niedokładność Sądu Rejonowego, która została sprostowana postanowieniem z dnia 21 stycznia 2016 roku.

Nie mógł także odnieść skutku zarzut naruszenia art. 535 §1 k.c. Po pierwsze dlatego, iż zarzut naruszenia prawa materialnego może być jedynie rozważany w sytuacji prawidłowego ustalenia stanu faktycznego danej sprawy, zaś w tej sprawie brak jest jakichkolwiek ustaleń dotyczących stosunku prawnego łączącego stroną powodową z pozwaną T. B.. Powyższe jest wynikiem stanowiska Sądu Rejonowego, iż strona powodowa nie przedłożyła dowodów w formie i treści, które okoliczność tę mogły wykazać. Po drugie zarzut ten jest chybiony, gdyż pozwana T. B. PESEL (...) nie może być stroną jakiegokolwiek umowy zawartej z powodem, gdyż osoba fizyczna o takich danych nie istnieje. Jak już wcześniej wskazano numer PESEL przypisany pozwanej odpowiada mężczyźnie, zaś T. B. zamieszkała pod adresem wskazanym w pozwie posiada całkowicie inny numer w bazie PESEL. W tej sytuacji nie można uznać by strona powodowa wykazała fakt przysługiwania jej roszczenia w stosunku do osoby wymienionej w pozwie jako pozwana

Z przyczyn wskazanych powyżej, nie było podstaw do uznania, iż orzeczenie zaskarżone apelacją jest wadliwe, a zatem apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

SSO Grzegorz Buła